

Arrest

nr. 234 408 van 24 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die beiden handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 februari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 29 december 2015 België binnen en dienen een verzoek om internationale bescherming in op 6 juli 2017. Zij zijn vergezeld van een minderjarige dochter en een meerderjarige zoon.

Op 30 april 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 209 802 van 21 september 2018 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 17 januari 2019 dient de minderjarige dochter van verzoekers een eigen verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 februari 2019 legt de minderjarige dochter medische documenten voor.

Op 29 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van de minderjarige dochter de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad nr. 228 560 van 7 november 2019 worden aan de minderjarige dochter eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 januari 2020 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de eerste bestreden beslissing.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : K.

voornaam : I.

geboortedatum : (...) 1976

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/04/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/09/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 28/12/2015 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 10 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 8 januari 2020 wordt ten opzichte van verzoekster en de minderjarige dochter een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

“Bijlage 13quinquies

+ 1 kind: K., A. (v), (0) xxx, Rus. Federatie.

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : P.

voornaam : I.

geboortedatum : (...)1975

geboorteplaats : A.-T.

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/04/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/09/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Op 2 maart 2020 deelt de verwerende partij mee dat de tweede bestreden beslissing, het bevel genomen ten opzichte van verzoekster en de minderjarige dochter, wordt ingetrokken en dat op 25 februari 2020 een nieuw bevel werd genomen.

Op 16 december 2019 werd ten opzichte van verzoekers' meerderjarige zoon een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) genomen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 10 februari 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 18 februari 2020.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

2.2. Ter zitting leggen verzoekers een stuk neer, namelijk een aanvraag op naam van verzoeker, verzoekster en hun minderjarige dochter op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gedateerd op 6 maart 2020.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij heeft meegedeeld dat de tweede bestreden beslissing werd ingetrokken. Bijgevolg is het beroep zonder voorwerp wat betreft verzoekster en de minderjarige dochter.

4. Onderzoek van het beroep wat betreft de eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt wat de eerste bestreden beslissing betreft:

“II. Uiteenzetting van het middel

Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het recht om gehoord te worden, van het proportionaliteitsbeginselen van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM {Pari. St., 53, 1825/001, p. 17}. Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée. y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcée -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M.. C-277/11, EU:C 2012:744. punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336. punt 46) Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat

elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest » (HvJ, M.G. v. Holland, C- 383/13, 10 september 2013, par.32) In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ». Quod non in casu.

(...)

Ten tweede werden Meneer K. en Mevrouw P. niet uitgenodigd om hun mening te geven over hun situatie terwijl ze elementen hadden te maken punten met betrekking tot de gezondheidstoestand van hun minderjarige dochter. Inderdaad lijdt hun dochter K. A. - geboren op (...) 2002 - aan het Marfan-syndroom met hart- en orthopedische gevolgen (standaard medische getuigschrift van 10 december 2019 - stuk 4). De bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar ouders zijn meegedeeld, impliceren dat ze ook het Belgische grondgebied moet verlaten.

Bijgevolg heeft de wederpartij verzoekers recht om te worden gehoord geschonden. De bestreden beslissingen bevatten geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat : « Le Conseil rappelle que le devoir de minutie, dont la violation est invoquée en termes de requête, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce

Il rappelle également qu'en vertu de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 (...), « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Or; il ne ressort nullement de la motivation de la décision attaquée pas plus du dossier administratif que la partie défenderesse ait tenu compte de l'état de santé et de l'intérêt du fils de la requérante, au regard des obligations qui lui incombent en vertu de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

Le Conseil estime dès lors qu'en s'abstenant ainsi de prendre en compte l'ensemble des éléments du dossier et en particulier la maladie du fils de la requérante, ainsi que prévu par les articles 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. la partie défenderesse a violé cette disposition et le devoir de minutie » (RvV - arrest nr. 230.111 van 12 december 2019).

Hoewel de precedentwet niet van toepassing is in het Belgische recht, uit de voorbereidende werkzaamheden voor de Vreemdelingenwet blijkt dat: "De wet van 15 September 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzag verschillende mechanismen om de eenheid van rechtspraak in vreemdelingenzaken te waarborgen.

De memorie van toelichting bij de wet benadrukte meermaals de wil van de Regering om deze eenheid van rechtspraak te garanderen. Die wil werd voornamelijk verantwoord zoals volgt: Het nastreven van

eenheid van rechtspraak tussen de verschillende kamers is voor een gespecialiseerde rechtbank die de Raad wel is, van fundamenteel belang. Niet alleen is dit uiterst belangrijk voor de rechtzoekende die, vanuit het gelijkheidsbeginsel, er mag van uitgaan dat zijn verzoekschrift op een gelijke wijze wordt behandeld, ongeacht de kamer of rechter die het aanhangige beroep dient te behandelen. Bovendien is het betrachten van eenheid van recht- spraak van fundamenteel belang voor de verwerende partijen (Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen of Dienst Vreemdelingenzaken): bij tegenstrijdige rechtspraak is het voor hen onbegonnen werk om een gelijk beleid uit te stippelen (Pari. St. Kamer, DOC 51 2479/001, p. 102)¹Parl. St. Kamer, DOC 53 3445/001 - beschikbaar op: <https://www.lachambre.be/FLWB/pdf/53/3445/53K3445001.pdf>).

Op dezelfde manier verwijten verzoekers de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissingen zijn daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM."

4.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het hoorrecht op zichzelf en zoals vervat in artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van zijn dochter en dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord, zodat hij de elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand niet kon meedelen.

4.2.2. Er wordt op gewezen dat de minderjarige dochter van verzoeker vermeld werd op het bevel van de moeder, dat werd ingetrokken. Huidige bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoeker, heeft niet als gevolg dat verzoekers dochter het grondgebied moet verlaten. Waar verzoeker in het middel verwijst naar de gezondheidstoestand van zijn dochter, mist het middel bijgevolg intussen feitelijke grondslag en heeft verzoeker geen belang meer bij dit onderdeel van het middel.

4.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144) en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat zich daarin een document bevindt "Evaluatie artikel 74/13" van 8 januari 2020. Hierin staat het volgende te lezen:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaart in België vergezeld te zijn door zijn echtgenote (wettelijk gehuwd), 1 minderjarige dochter en 1 meerderjarige zoon. Het is in het belang van het minderjarige kind om bij de ouders te blijven.

- Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaart in België vergezeld te zijn door zijn echtgenote (wettelijk gehuwd), 1 minderjarige dochter en 1 meerderjarige zoon. De echtgenote en minderjarige dochter maken ook het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene heeft

ook een meerderjarige zoon in België, maar hij behoort niet tot de gezinskern. Betrokkene verklaart verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

- Gezondheidstoestand: Betrokkene maakt geen melding van gezondheidsproblemen, noch bij registratie, noch tijdens het verhoor bij DVZ.
(...).”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, met verzoekers gezins- en familieleden en met zijn gezondheidstoestand. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit informatie van de verwerende partij meegedeeld op 2 maart 2020 blijkt dat na de intrekking van het bevel in hoofde van verzoekster en de minderjarige dochter, op 25 februari 2020 *“voor moeder en dochter een nieuw BGV (werd) genomen, op basis van de medische stukken in het dossier”*. Hieruit blijkt dat het kind en de ouders niet van elkaar worden gescheiden.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing *“geen belangenafweging”* bevat inzake de elementen waarover hij wilde gehoord worden, wijst de Raad erop dat de rechtspraak van de Raad van State stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij meent dat in de bestreden beslissing zelf een belangenafweging inzake deze bepaling terug te vinden moest zijn.

Bijgevolg blijkt hieruit dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling wordt niet aangetoond.

4.2.4. Artikel 62, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.”

Verzoeker is niet gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, zodat deze bepaling niet op hem van toepassing is en niet dienstig wordt aangevoerd.

4.2.5. Volgens de Raad van State heeft het vervullen van de hoorplicht slechts zin voorzover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het al dan niet nemen van de bestreden beslissing. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu stelt verzoeker dat hij elementen had willen meedelen over de gezondheidstoestand van zijn dochter. Verzoeker heeft geen belang meer bij dit onderdeel van het middel gezien het bestreden bevel waarop zijn dochter vermeld werd, ingetrokken werd. Verzoeker brengt geen elementen aan inzake het hoorrecht die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie.

4.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan dat er geen rekening zou zijn gehouden met elementen die hij in zijn hoofde heeft aangebracht. Uit het document “*Evaluatie artikel 74/13*” van 8 januari 2020 blijkt dat rekening werd gehouden met zijn situatie. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.7. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij een “*automatische*” toepassing heeft gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en daardoor een hogere verdragsbepaling, namelijk artikel 3 van het EVRM miskend heeft.

Verzoeker haalt geen elementen aan inzake artikel 3 van het EVRM in zijn hoofde. Waar hij verwijst naar de situatie van zijn dochter, heeft hij geen belang meer bij dit onderdeel van het middel gezien de intrekking van de beslissing in hoofde van verzoekster en de minderjarige dochter.

4.2.8. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk.

4.2.9. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep van de verzoekster is zonder voorwerp. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET